

МЕГЪН МАРЧ
СДЕЛКА С
дявола

КНИГА ПЪРВА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ФОРДЖ“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Deal with the Devil*

Copyright © 2018 by Meghan March LLC

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2019

Редактор Надя Калъчева

Коректор Ина Тодорова

Дизайн и илюстрация на корицата Златина Зарева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019 г.

Тираж: 3000 бр.

ISBN 978-954-27-2352-3

Винаги се познава, когато в стаята влезе милиардер. Особено ако милиардерът си ти.

Усещам десетки погледи върху себе си, докато прекосявам пропитото със задушлив мирис на тропически парфюм казино „Ла Рейна де Ибиса“ – гордостта на Жан Филип.

Всички знаят името ми. Знаят кой съм. Мислят си, че знаят всичко за мен, но грешат.

Никой няма тази привилегия.

Не знаят, че предпочитам да плавам с някой от корабите си в открито море, пред това да съм заобиколен от примигващи светлини и шумни ротативки.

Те са тук да играят, а аз съм дошъл да... Представа си нямам защо. Наречете го любопитство. Или пък шесто чувство. Знам само, че не ми е никак приятно, когато някой се опитва да скрие нещо от мен.

Например играта с високи залози довечера.

Даже когато не съм отседнал на острова си, който се намира на един хвърлей от Ибиса, Жан Филип задължително ми изпраща покана за частните игри. Винаги се възползва от възможността да влее свежи пари в казиното си. Защо тогава старият ми познайник пропуска да ме покани на тази?

Защото някой не желае да присъствам.

Няма да ми е за пръв път да се появя някъде неканен. За радост, не ми дреме за желанията на останалите.

Жан Филип не е глупав и добре знае, че рискува да загуби много повече от парите ми, ако умишлено укрива нещо от мен. Недоволството ми бе карало не един и двама да искат да са мъртви.

Вратата на частната покер зала пред мен се затваря милиметър по милиметър. Щракне ли бравата, не се допускат повече играчи.

Забързвам крачка и тълпата веднага отстъпва встрани. Подминавам ги, без да поглеждам лицата им. Представяват размазано петно от тъмни костюми и снежнобели ризи, прошарено тук-там от цветните рокли на жените и облеклата на по-дръзките мъже.

Точно преди ивицата светлина от вратата съвсем да изчезне, Жан Филип ме забелязва. Затяга пръсти около дръжката, а черните му вежди се стрелват нагоре към посивелия перчем на челото му.

Миг по-късно възвръща самообладанието си, изправя рамене и прекрачва през откренатата врата. Залепва широка усмивка на лицето си, сякаш се радва да види най-голямата риба, прекосявала някога прага на казиното му.

Усмивката е фалшива и двамата добре го знаем.

– Приятелю! Мислех си, че не си в града. Иначе щях да те...

– Глупости. Не ме искаш тук и именно затова реших непременно да дойда. Не си и помисляй да затваряш вратата.

Жан Филип застива на място, но емоциите по лицето му са достатъчно красноречиви. Кафявите му очи се разширяват и заговаря с онзи подчертан френски акцент, който обикновено използва пред новите си жертви:

– Недей така, Фордж. Знаеш, че не бих...

– Ще играя тази вечер, независимо дали ти харесва, или не.

Жан Филип изпуска тежка въздишка, досущ като неизлечимо болен пациент, примирил се със съдбата си.

– Тази игра не е...

– Мръдни се, за да не те помръдна аз.

Той свежда брадичка към гърдите си.

– Не го приемай лично, *mon ami** – казва и се отмества от входа.

Когато пристъпвам прага, загубвам ума и дума.

Какво, по дяволите, прави тук?

Бастиян дьо Вер. Кучият син от попечителския фонд, на когото му се размина убийство. Буквално.

Бързам да потуша изгарящата ме отвътре ярост, за да не го убия с голи ръце.

Бавна и мъчителна смърт. От петнайсет години насам го тормозя и няма да престана, докато един ден не му видя сметката. *Този ден приближава*, обещавам си

* *Mon ami* (фр.) – приятелю. – Бел. прев.

наум. Парите и влиянието на Дьо Вер все някога ще се изчерпат. Лично ще се погрижа за това.

Щом Дьо Вер ме забелязва пред вратата, стяга рамене и разтегля устни в тънка линия.

– Няма те в списъка с поканените, Фордж.

Блондинката до него потреперва, когато чува името ми. Изглежда ослепително, макар и да не виждам лицето ѝ. Кехлибарени къдрици се спускат по голите ѝ мургави рамене, отвеждайки погледа право към пищните ѝ гърди.

Проклет да съм.

Не е от обичайните му придружителки, иначе отдавна да съм я откраднал. Освен ако... не, изключено е да е крил подобна красавица. Би се фукал с нея при всеки удобен случай. Трябва да е най-новото му завоевание. Или пък се опитва да я впечатли с играта си...

Което ми дава още една причина да остана тази вечер и да източа фонда му до последния цент.

– Не ми е нужна покана. – Поглеждам Жан Филип. – Прав ли съм?

– Да, сър, разбира се. Винаги сте добре дошъл в „Ла Рейна“.

– Така си и мислех.

Извърщам очи от свирепото изражение на Дьо Вер, за да огледам останалите играчи в стаята, кимвайки с глава на всеки един от тях. Това, което виждам, потвърждава на сто процента предчувствието ми.

Тук се заформя нещо голямо.

Шейх Ахмед ал Джабал, петролният магнат, до чиято суперяхта закотвих своята преди време в Монте Карло,

отвърща на поздрава ми. Той е играч с незавидни умения, но изобилие от пари – от любимите ми.

– Господин Фордж, надявам се, носите парите, които задигнахте от мен в Монако.

– Нося дори повече, сър.

– Чудесно.

Насочвам вниманието си към следващия присъстващ – Алехандро Круз, американският IT милиардер, който се има за покер играч от класа, но предимно блъфира, понеже силата му е в кодирането, а не в картите.

Круз се поизправя на стола си.

– Не съм те виждал от цяла вечност, Фордж. Започнах да си мисля, че си решил да не се връщаш на сушата.

– Компанията на океана ми допада повече.

Круз се размива гръмко.

– Не се и съмнявам. Приятно ми е да те видя, но ще ми е още по-приятно да ти прибера парите.

– Джерико Фордж. Стари мой... как да те нарека? Във всеки случай не и приятел – обажда се руснакът Дмитри Белевич, чиито връзки с мафията държат полицията настрана от плейбойския му живот в Ибиса.

– И аз се радвам да те видя, Белевич.

Богатствата на тези мъже се равняват на брутният вътрешен продукт на няколко малки държави, което обяснява защо не получих покана от Филип.

Тоя шибаняк Дьо Вер.

С радост ще проваля плановете му за вечерта.

– Предполагам, не възразявате да се включа в играта, господа.

Не задавам въпрос, а по-скоро ги уведомявам.

– С удоволствие ще ти взема парите, Фордж – заявява Белевич.

Круз и шейхът поклащат глави, затова отново поглеждам към Дьо Вер и жената. Той застава пред нея, сякаш за да я предпази от мен.

И то с право. Защото не изпитвам каквито и да било угризения да отнема всичко скъпо на Бастиан дьо Вер. Но коя, по дяволите, е тя? Ако беше просто компаньонка, нямаше да ѝ е позволено да седи на масата, а и съдейки по купчината чипове пред нея, явно е тук да играе.

Възможно е Бастиан да я използва като средство за отвличане на вниманието. Няма да е първият, който прилага подобна евтина тактика.

– Аз възраз... – подхваща Дьо Вер, но тутакси го прекъсвам.

– Никой не се интересува от мнението ти, Дьо Вер, най-малко пък аз.

Заобикалям го, за да огледам по-добре жената.

Заставам до Круз, който се е изправил зад облегалката на стола до нея. Когато тя най-сетне вдига лавандуловосините си очи нагоре, коленете ми се подкосват.

Индия Бантист. Жената, почти толкова известна с *роял флъш** победите си, колкото с псувните си по адрес на Бастиан дьо Вер пред пълна зала знаменитости на покера.

Когато чух историята, истински ме впечатли унижението, на което е подложила Дьо Вер. Когато я виждам от плът и кръв пред себе си обаче, съм впечатлен от нещо съвсем различно.

* Най-силната ръка в покера. – Бел. прев

Кимвам с глава към стола пред Круз.

– Нямах против да седнеш отсреща, нали?

Тъмнокосият мъж ми се усмихва.

– Значи искаш да седнеш до царица Мидас*? Заповядай. И без това само ще ме разконцентрира.

Царица Мидас. Подходящ псевдоним за жена, която редовно превръща наглед калпави картини в злато.

Самодоволна усмивка се прокрадва по устните ми, докато оглеждам Индия Баптист така, сякаш вече е моя.

Златистата рокля подчертава извивките на тялото ѝ по начин, който ме кара да мечтая да се върна във времевата, когато пиратите плячкосвали вражеските кораби, вземайки каквото и когото си пожелаят. Определено бих я задигнал. Бих я заключил в каютата си и изкоренил от главата ѝ всяка една мисъл за Бастиан дьо Вер.

– Надявам се, нямате възражения да се включа в играта, госпожице Баптист?

Индиговите ѝ очи просветват с гневен блясък.

По правило жените не ме предизвикват. Никога. Милионите в банковата ми сметка ги отказват от намеренията да се правят на недостъпни. Дързостта на Индия Баптист ще ѝ изиграе лоша шега.

Очертава се доста интересна вечер, чиято развръзка ми е ясна още отсега. Жената на Бастиан дьо Вер ще бъде в моето легло.

* Легендарен древногръцки цар, който притежавал способността да превръща всичко докоснато в злато. – Бел. прев.

ИНДИЯ

*Н*е. Не. Не. Той не може да е тук.

Иска ми се да стисна силно клепачи или поне да извърна поглед от бездънните тъмни очи на Джерико Фордж, ала не мога. Вместо това лепвам отегчена усмивка на лицето си и поемам дълбоко дъх в опит да събера мислите си.

Започва да ми се гади от тежкия сладникав мирис в казино „Ла Рейна“. Или пък е, защото полагам неимоверни усилия да запазя самообладание. За нищо на света няма да позволя околните да го забележат. Особено Фордж.

Аз съм професионалистка тук. *Единствената.*

Отново поемам дълга глътка въздух, взирайки се в мъжа, способен да провали плановете ми за вечерта.

– Май не се познаваме, господин... – подхващам, преструвайки се, че не знам името му.

Отчаян опит да си спечеля малко време. Играта

дори не е започнала, а аз вече блъфiram.

Едва ли в Ибиса има човек, който да не познава Джерико Фордж. Именно затова се надявах да не присъства днес.

Наблюдавала съм как играе. Макар да не е професионален картоиграч, определено е професионален победител. Виждала съм го да обира чиповете на останалите играчи, както лешояд оглогва кокалите на разлагащ се труп.

Тази вечер обаче това е *моя работа*.

– Джерико Фордж – отвръща той и ми подава ръка. Усещам Бастиан да се наежва от гняв, когато се пресягам да я поема. – Приятно ми е.

Неприязната на Бастиан се превръща в ярост, щом Фордж поднася ръката ми към устните си. Но вместо да я целуне, обръща дланта ми нагоре и се вглежда в нея.

Цялата ми кожа настръхва и се страхувам ръката ми да не се разтрепери в неговата. Дробовете ми започват да горят от задържания дъх.

– Не виждам нищо магическо тук. Как тогава превръщате всичко в злато?

Полека изтръгвам пръсти от наелектризиращия допир на ръката му. От устните ми се отронва дискретна въздишка и врътвам очи.

– Изглежда, репутацията ми ме изпреварва, където и да отида – отговарям с равен тон.

Една от тъмните му вежди се извива нагоре.

– Както и моята.

В стомаха ми се затяга възел, но не позволявам емоциите да проличат по лицето ми.

Ето затова не исках да идва. Слушала съм хората да говорят, че Фордж притежава плашещата способност винаги да надушва лъжите. До днес не го вярвах.

Няма значение. Дошла съм да играя. Да спечеля.

Обещах си никога повече да не допускам отчаянието да ме довежда до хазартната маса. Което означава, че за пореден път излъгах себе си. Никоя друга игра на покер не е била по-важна от днешната. В никоя друга игра не съм поемала подобен риск.

Десет милиона долара за десет дни.

Това е ултиматумът, който ми поставиха преди три дни, и не го ли спазя... Възелът в стомаха ми се затяга още по-силно само при мисълта.

Ще спечеля. Трябва да спечеля. Нямам друг избор.

Обикновено стоя настрана от Бастиан, както и от всички останали самовлюбени пуяци на този остров, но в случая се нуждаех от връзките му, за да събера около масата играчите, които лично избрах. Мъже с дълбоки джобове. Мъже, чиято игра съм разучавала с часове и прекрасно знам слабите им места.

И изведнъж се появява Джерико Фордж, разбивайки на пух и прах внимателно изготвените ми планове.

По ирония на съдбата е тук именно заради Бастиан.

– Съжалявам, че ви разочаровах, господин Фордж. Явно репутацията ви не е толкова огромна, колкото си мислите.

– Никак не сте ме разочаровали, госпожице Баптист. Напротив, дори ми станахте още по-интересна.

Супер. Точно това не исках да чувам.

– Нямам против да се включите в играта, сър, но аз

съм готова да започвам. Така че заемете мястото си, ако смятате да играете.

В опит да прекратя разговора, сядам и кимвам с глава към стола до себе си.

Бастиан плъзва ръка по коляното ми, но моментално я отмествам. Последното нещо, от което се нуждая сега, е тези двама заклетни врагове да ме дърпат като кучета, биещи се за кокал.

Невъзможно е в Ибиса да е останал някой, който да не знае за враждата помежду им, макар причините за нея да са пълна мистерия. Тъй като се стараех на всяка цена да избягвам Бастиан след първия път, в който ме направи на глупачка, не съм запозната със слуховете.

Ще ми се да знаех историята, за да я използвам срещу Джерико Фордж.

Свикнала съм мъжете да ме зяпат. Особено когато облека рокля като тази – подчертаваща формите, лъскава, създадена да отвлече вниманието им от картите. Но Фордж изобщо не забелязва златистата рокля. Разсъблича ме с неумолими очи, сякаш знае всичките ми тайни и какво рискувам да загубя тази вечер.

Никой не бива да разбира колко съм отчаяна.

Достойнството е най-силното ми качество и няма да допусна този мъж или който и да било да го потъпче.

– Да започваме тогава. Повече от готов съм.

Тътенът на гласа му преминава през всяка фибра на тялото ми като земетръсна вълна.

*Не трябва да позволявам да ми влияе по този начин.
Не трябва да позволявам да ми влияе въобще.*

В главата ми изникват безбройните истории за това

колко безскрупулен е в преговорите и на палубата на корабите си. *По-скоро тират, отколкото директор.* Така го описват хората и външният му вид определено отговаря на представите ми. Лъскавата му черна коса се разпилява по бялата яка на ризата му, а на едното му ухо виси дебела златна халка.

Извърщам поглед от Фордж, ала все още усещам очите му върху себе си, докато издърпва стола и широкоплещестата му фигура потъва в него. Топлина се процежда през тъканта на ушитото му по мярка сако, сякаш отдолу се крие не мъж, а същински звяр.

Прематам коса през лявото си рамо, все едно ще ме предпази. Може би не е разумно да обръщам гръб на хищника, но в момента нямам друг избор. Трябва да се фокусирам върху предстоящата игра.

Не съм тук просто да играя. Тук съм да победея.

– Първоначалният залог е милион долара, Фордж. Но за теб това са дребни, нали? – подигравателно пита Бастиан, слагайки ръка на облегалката на стола ми.

Стремя се да не свивам рамене, за да не проличи, че избягвам допира му, но на Фордж не му убягва нищо.

– Да разбирам ли, че на теб мама и тате са ти отпуснали парички да поиграеш покер? – озъбва се насреща му Джерико.

Мъжете на масата се размиват, наливайки допълнително масло в огъня.

– Чудесно! Да започваме.

Жан Филип, за когото съм убедена, че през цялото време е стоял с притаен дъх, плясва с ръце и помахва на крупнето да се приближи.

– Фернандо или Арманд, ти избирай. Играта ще се състои само ако раздава един от двамата – отсича Фордж, преди жената да е успяла да седне.

– Не прекалявай, Фордж – избухва Бастиан.

Облягам се назад, чувствайки се като малка беззащитна рибка между челюстите на две акули.

Фордж оглежда масата.

– Някакви възражения, господа? – Суровият му поглед се спира върху мен. – Госпожице Баптист?

Никой не смее да му се противопостави, дори шейхът.

Анка беше моят избор за крупие, защото не би се смутила от мъжете в стаята и шансовете да обърка картите са минимални.

Подбирай внимателно битките си, Инди. Съсредоточи се върху това да прибереш парите му.

Жан Филип дава знак на Анка да напусне стаята.

– Доведи Арманд. На дванайсета маса е.

Фордж отново се обляга назад, изпълвайки всеки милиметър от стола. Изглежда, седна на мястото на Круз не за да демонстрира надмощие, а за да не е с гръб към вратата.

Може би по навик? Или се страхува някой да не го намушка между лопатките. Вероятно с основание, макар че се съмнявам да има такива куражлии.

Само след минута Арманд влиза в стаята със запечатано тесте карти в ръце и го показва на играчите. Всички кимват с глава, но вниманието на Арманд е насочено единствено към пирата до мен.

Не е нужно Фордж да казва каквото и да било. Кон-

тролът над присъстващите в залата отдавна е негов.

Усещайки, че увереността ми е на път да се пропука, залепвам чаровна усмивка на лицето си. Усмивка, която безотказно ми помага да изпразвам джобовете на богатшите около масата.

Точно това възнамерявам да направя тази вечер. Включително и с Джерико Фордж.

Нямам друг избор.

Трябваше да се досетя обаче, че тази игра ще е по-различна от предишните.

ЗА АВТОРА

За Мегън Марч се знае, че е способна да съчетае перфектно поддържания си маникюр с мотаенето по горите, където е омазана с камуфлажна боя по лицето и има кал по обувките. Тя е импулсивна, лесно се забавлява и е абсолютно безкомпромисна в любовта си към четенето и писането на мръсотии.

В миналото си тя е била автомонтър, продавала е луксозно бельо, правила е ръчно изработени бижута и е практикувала корпоративно право. Писането на книги за доминантни мъжкар и за силни, дръзки жени, които често ги поставят на колене пред себе си, е най-невероятната работа, която е имала досега.

Ще се зарадва, ако се свържете с нея на:

Website: meghanmarch.com
Facebook: [meghanmarchauthor](https://www.facebook.com/meghanmarchauthor)
Twitter: [@meghan_march](https://twitter.com/meghan_march)
Instagram: [@meghanmarch](https://www.instagram.com/meghanmarch)

ДРУГИ КНИГИ
ОТ МЕГЪН МАРЧ

ПОРЕДИЦА
„БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ“

БЕЗМИЛОСТЕН КРАЛ
НЕПОКОРНА КРАЛИЦА
ГРЕХОВНА ИМПЕРИЯ

ПОРЕДИЦА „ГРЯХ“

ПО-БОГАТ ОТ ГРЕХА
ВИНОВНИ КАТО ГРЕХА
ОТДАДЕНИ НА ГРЕХА